

ževe. Brez nje torej ni mogoča sprava s kraljem Umbertom. — Priprave za zlato sv. mešo sv. Očeta so na vseh krajih sveta in kakor je sedaj podoba, je zanimanje za nje splošnje. — Iz južne Amerike pošilja se letos več kave, kakor druga leta in kar je novó, pošilja se v mošnjicah. Leté dajo pa se tudi pripraviti za kavo. — Hmelja so dobili lani v Ameriki malo, tedaj pa si ga naročajo v Evropi, vendar pa ni upanja, da se mu pri nas vzdigne cena.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Se ni bil dolgo anbaredski župnik, ko mu pride nekega dne nek gospodar in oče večih otrok svoje nevolje tožit ter svetá iskat, ker mu je sodnija pretila kmetijo zarubiti.

Župnik je premišljeval, kako bi trpinu pomagal; dolg je bil namreč znaten, a župnik ni gleštal beliča. Na to je odprl vrata, ki so držala na dvorišče, je kmetu pokazal sedlo, ki je pri konjskem hlevu ob steni viselo ter reče kmetu: „Vzami sedlo, to je edini svet, ki ti ga v tem hipu dati zamorem“.

Kmeta gospoda debelo gleda, menéc, da se župnik hočejo ž njim šaliti, a ni se upal, da bi svojo nevoljo gospodu pokazal.

„Vzami sedlo“, je vnovič rekel župnik, „in obsedlaj ž njim konja, ki se tam na travniku pase in jahaj v mesto, kjer je danes živinski sejem in prodaj konja s sedlom vred, in konec bode tvojih zadreg.“

Zdaj kmet ni mogel prestopiti, bil je celo zmešan. Klobuk je vrtel v roki in ni vedel, bi se li pokrtil ali bi ga djal pod pazduho in se je prijel zdaj za glavo, zdaj za brado; iskal je namreč besedo, katero bi odgovoril na župnikov predlog. Ko je slednjič našel besedo, ki mu je bila globoko v goltanec zabegnila, je hotel začeti ugovarjati; toda župnik mu je besedo presekal ter djal: „Konj je moj, jaz ti ga podarim, amen!“

Zdaj je kmetu srce veselja zaigralo in njegove oči so kar sijale tje na sedlo. „Gospod, kako vam zamorem za toliko dobroto zahvaliti?“ „Tako, da tiho deneš kakor zemlja, da nikdo besedice ne izvé tega, kar se je med nama godilo. Ako pa le eno črhneš, pošljem ti beriča na glavo, slednji krajcar bi mi moral povrniti.“

Za nekaj časa pride oče, doktor Peyramale, svojega sina obiskat. Župnik svojemu očetu vsakokrat pot zastopi, kedar se meni proti hlevu napotiti. „Kako ti pa konj kaj služi?“ vpraša oče. Župnik na vso silo kašlja. „Kaj pa mi tako suho kašljaš?“ „Oče, ni nič hudega, časih mi tako pride, samo časih.“ „Tedaj, kako se konj ponese?“ „Dobro oče, siló dobro! Oni

tjeden je tijan v mesto bežal in še niti nisem videl, da bi se bil potil.“

Oče župnika slednjič pred seboj do hleva pririva. „Oho, kje pa je konj?“ „Veste oče, konj se navoli v hlevu stati.“ „Pa na travniku ga tudi ne vidim?“ Župnik je obračal jezik, a obrniti ga ni mogel. On, ki je sicer vselej pravo pogodil, a danes mu je popolnem zareklo. Oče pa je zdaj tudi vedel, po čem da je konj.

„Ti boš vse zapravil! gotovo si konja prodal in denar razdelil.“ „Oče, drugače ni bilo moči kmetu pomagati!“

Zdaj je župnik moral nekaj časa za pokoro peš hoditi, in potem mu je oče podaril drugega konja, katerega pa se je župnik na skorem na isti način iznebil, kakor prvega. Tako so v petih letih minili štirje konji iz hleva. Slednjič so rekli njegovim sorodniki, da je njihov gospod trdovraten grešnik, in da ne zasluži več milosti, in so konjenika za vselej obsodili na peško pot. „Naj bo v imenu božjem“, je djal župnik, „v nebesa se peš ležje pride, kakor pa na konju!“ (Dalje prih.)

Smešnica 26. „Utihni“, reče mož v prepiru ženi, „prosim te utihni, saj ni treba, da imaš vselej ti zadujo besedo“. — „Kaj“, odvrne naglo žena, „kaj vem jaz, kedaj si ti že zadujo izrekel!“

Razne stvari.

(Cesarjev dar.) Njega veličanstvo, svitli cesar je za novo šolo v Železni Kapli na Koroškem določil 500 glđ. iz lastne blagajnice.

(V zadevah družbe duhovnikov.) K odborovi seji družbe duhovnikov dne 3. jul. ob 11. predpoldnem v kn.-šk. pisarnici čč. gg. odbornike uljudno vabi predstojništvo.

Pri tej priliki isto predstojništvo čč. gg. družbenike opozarja, da ima po društv. prav. le odbor redno pravico „podpore priznati“ § 16, 2, to pravico pa v odborovih sejah izvršuje po § 17, ki se glasi tako-le: Za opravljanje teh poslov se shaja odbor po predsednikovem povabilu — navadno trikrat v letu (po večletni navadi: meseca marca, julija in novembra) — v prijazne dogovore. Seja se mora tudi sklicati, ako jo trije odborniki pismeno od predsednika zahtevajo.

Vloge v posebno nujnih potrebah more rešiti tudi predsednik sam po posvetovanju z denarničarjem in perovodjem, vendar pa mora v prihodnji odborovi seji svojo določbo dostojno opravičiti. Predstojništvo družbe duhovnikov.

(Odlikovanje.) G. J. Kaas, ravnatelj na c. kr. učiteljišču v Mariboru, dobil je naslov c. kr. šolskega svetovalca.

(Toča.) V nedeljo dne 26. junija je okoli 3. ure popoldne prihrula toča nad sv. Vid pri Šmarju in je precej veliko škode naredila.